GEORGETA MĂLUŢAN

CUCTA

Pentru Tine, toată sarea din bucate.

Plural

„Nu contează CE eşti, pentru că eu ştiu CINE eşti.”.
Meet Joe Black

Suntem peste tot: avem familii, copii, case de înălţat, lumi de condus. Ne plac femeile (nouă, ne, dar şi pe noi, ne), trăim din plin magia vieţii, alegem, nu suntem aleşi şi ştim că totul se va rezolva până la urmă în avantajul nostru. Nu s-ar zice că ne pasă de altcineva

decât de noi înşine, părem intangibili, oamenii din jur sunt convinşi că viaţa ne răsfaţă, ţinându-ne reci şi lucizi.

Ce e în noi, ce e cu noi aflăm când nu ne aşteptăm, privind într-un ciob de oglindă: da, CUCTA suntem NOI…

Sunteţi pretutindeni: cu familii, copii, case înălţate şi lumi stăpânite. Cât daţi şi cât oferiţi femeilor nu calculaţi decât atunci când trageţi linie şi puneţi punct. Sau puncte. Sau niciodată, pentru că, oricum, v-ar ieşi un minus în faţă, din ce în ce mai clar, poate amar… În sufletele voastre aparent împietrite, se găseşte însă un sâmbure de dor de dragoste, bine ascuns, bine păzit, dar greu de ignorat. Nu ştiţi de ce creşte fără să vă aşteptaţi, simţiţi doar clocotul fiinţei şi-atunci zbaterea devine istovitoare şi fascinantă. Dacă închideţi ochii veţi vedea: VOI sunteţi CUCTA…

Diagrama Venn

„Peste ani mă vor bea zeii şi vor simţi în mine gustul tău.”.

Nichita Stănescu

38 +

Ştiu că visează să petrecem o noapte împreună. Adică să adoarmă şi să se trezească lângă mine. Ştiu, pentru că îmi spune mereu de mai bine de un an încoace, de fiecare dată când are ocazia, mai ales când plec de lângă ea, de parcă ar crede în promisiunile mele, de parcă n-ar şti că am atâtea pe cap, de parcă nici n-ar putea concepe să-şi găsească odată naibii pe cineva şi să-şi vadă de treabă. *Asta e!* îi spun adesea şi-i văd

buzele dezaprobându-mă ironic.

Am cunoscut-o de mulţi ani, încrezută şi măritată, veşnic ocupată cu ceva, de cineva şi tristă, nespus de tristă. De fapt, aş fi vrut să o cunosc, dar mă îndepărta sistematic, ca şi cum n-aş fi încă pregătit să-i înţeleg hainele albe şi toate tăcerile pe care şi le permite şi azi, când zice că-i toată a mea. Mai zice că mă iubeşte. Des.) Nu-mi păsa de refuzurile ei, trăiam oricum înconjurat de prezenţe feminine agreabile, cu serviciul totul mergea bine, viaţa mea a fost întotdeauna BUNĂ, aşa că anii care au trecut până să o ţin în braţe mă aşteptam să mă imunizeze într-un fel, măcar atât încât să nu apară complicaţii. *Înţelegi, copilă, că mi-eşti dragă?* Şi nu prea ştiu de ce, pentru că e enervantă, rea câteodată, îngrozitor de revoltată dacă nu se ordonează lumea după algoritmul ei şi mai ales posesivă: nu mă vrea pe mine, îmi vrea gândurile toate îndreptate spre ea şi sufletul, deşi ştie că-n el tronează indiscutabil copiii mei. *Copiii*

sunt parte din tine, suflet în suflet, îmi spune, dar simt unicul regret pe care cred că-l are: că nu mi i-a dăruit ea. Ciudat, faţă de nevastă-mea zice că nu simte decât curiozitate, parcă fraternizează în unele situaţii, e liniştită când sunt acasă, cred însă că e invidioasă pentru toate lucrurile la care ea nu are acces, pentru toate momentele când se simte exclusă. Mi-e dor de ea în cele mai nepotrivite momente, mai ales duminica, şi-mi imaginez în jurul ei bărbaţi atletici, foarte tineri care o amuză, îi acordă atenţie, o fac să strălucească. *Îmi pare nespus de rău că nu m-ai făcut niciodată să râd cu adevărat* mi-a scris o dată *Probabil n-ai avut timp*… Timp am avut, dar ea ştie mai degrabă să plângă de bucurie că sunt la ea, cu ea, iar când telefonul meu se aude surd… *Răspunde, vorbeşte!* îmi porunceşte aproape, aducându-mi aminte că şi ea a fost nevastă şi e neplăcut să tot faci presupuneri. Nimic nu-i de râs!

Adevărul e că nu mi-o pot imagina soţie: n-o văd

gătind, făcând curăţenie, punând murături şi conserve, zbierând când bărbatul îi întârzie acasă. Înjurăturile o fac să zâmbească, zice că-s un fel de urări, că ea *vede* imaginile. N-am o părere bună despre fostul ei soţ, nu pentru că e fostul ei soţ, ci pentru că sunt total nepotriviţi: în primul rând fizic, apoi ca stil de viaţă… nu înţeleg ce a atras-o la omul acela care pare un ignorant. Îi spuneam că-l mai iubeşte şi acum, de-aceea mai vorbeşte cu el şi simţeam cum devenea brusc rigidă şi şoptea: *Nu pot iubi dacă nu admir…* De asta mă tem şi eu! De asta şi de faptul că o să se plictisească să mă aştepte şi să-mi scrie lucruri încâlcite. Înţeleg că vrea să o doresc şi că vede infidelităţile mele ca pe o neputinţă a ei de a-mi oferi tot ce am nevoie. *Ar fi simplu dacă ai fi numai însurat* (ridică pumnul când zice asta, îl strânge, îl coboară şi zâmbeşte trist). Câteodată îi spun că nu înţeleg nimic. Mă crede.

Am primit cândva de la ea un sms care începea aşa:

Lucruri care îţi plac: şi erau înşirate nume de maşini, culori, mâncăruri, vinuri, momente ale zilei, branduri, instituţii, dar şi femeile în general şi ea în particular. Sunt momente în care mă uimeşte, e atât de atentă la detalii, încât mă face să mă simt ca un elev în bancă, atent supravegheat, care simte nevoia să se scuze la cel mai mărunt gest socotit necuvenit. Sunt momente în care mă surprind cu o atitudine adolescentină, incredibil de nepotrivită pentru vârsta şi poziţia mea socială, o acuz pentru asta, îmi pare superficială şi indiferentă, RECE. Şi totuşi, se cuibăreşte în braţele mele, caută locul pe care şi l-a rezervat (n-am voie să-l deconspir, dar e undeva pe braţul meu drept) îl atinge întâi cu degetele, apoi cu buzele şi mă întreabă dacă am mai lăsat pe cineva să ajungă acolo, de parcă altele n-au ce face decât să-i strice ei fericirea asta nespus de simplă că e Unică, măcar aşa. Să fiu sincer, nici dacă, din întâmplare, cineva ar ajunge să încalce interdicţia, nu

i-aş spune în ruptul capului: din punctul meu de vedere, locul e al ei. Ce mare brânză? Oricum o să-i treacă. Sau nu?

Deocamdată nu mi-a spus niciun NU. Face ce face şi se arată disponibilă, gata să mă primească, oricând, oricât. *Haaai* scrie nerăbdătoare şi o văd pândindu-mă la geam şi apoi parcă surprinsă că am ajuns. Îmi vine să o strâng de gât când o văd cât de uşor simulează inocenţa şi se joacă, se roteşte în jurul meu, se caţără ca să mă poată privi de sus şi strigă *Concuuurs! Cine se dezbracă mai repede? Prim!* Nu apuc să spun nimic, nici nu ştiu ce-aş putea spune, văd sub aşternuturi forma trupului ei, mă întind lângă ea şi aştept să văd dacă ne jucăm iar „de-a dimineaţa”. Da, desigur… *Aşaa, întinde-te, închide ochii. Închide-i! Acum ziceam că-i dimineaţă… Tu te trezeşti primul… Trezeşte-te! Cum faci când te trezeşti? Aşa?* Mă imită, inevitabil, mişcându-şi caraghios nasul, deschizându-şi ochii şi

urmărindu-mi reacţia). *Acum întinde mâna să mă cauţi, trage-mă uşor lângă tine… nu, nu mă întoarce, când mă trezeşti nu trebuie să te văd… aşa mi-ar plăcea să fie!* Apoi tace. Paradoxal, se supune tăcerii şi în momentele astea mă gândesc că femeia asta mă duce într-adevăr cu ea pretutindeni şi ştiu de ce mă las în voia ei, o cred când îmi zice că stă ascuns în baia ei un pitic ce mă ameninţă să mă grăbesc, să dispar. Nu-i place când plec. Nu mă crede când îi spun că devin răvăşit, descurajat, trist chiar. *Aşa-i că în mintea ta apare următorul lucru pe care trebuie să-l faci astăzi?* Îi dau dreptate, oricum le ştie pe toate.

Le ştie şi le mai află. De două ori mi-a descoperit parola de la Messenger: mi-a comunicat-o sec, cu precizarea că nu o interesează nimic în mod deosebit, doar faptul că a putut să o găsească. *Nu-i greu, trebuie doar un pic de concentrare şi gata!* O cred, putea să nu-mi zică, în fond cam ştie ce-i cu viaţa mea. Prea

bine, dacă e să recunosc! Are fotografii cu mine, cu copiii mei, cu nepoţii, cu casa, cu părinţii, există chiar o poză cu ea şi cu mama. *E caldă mama ta, nu credeam că o să mă primească aşa… Oare ştie?* Ce să-i spun, că da? Că bănuieşte? Aprob şi mă gândesc că-mi place să ştie lumea că-i a mea. Ea a înţeles asta şi se supune, afişându-se cu mine prin locuri pline de bărbaţi care dau din cap cu subînţeles, având dovada clară că e cu mine. *Nu mă deranjează, măcar mă lasă alţii în pace…* În schimb, o văd suferind atunci când circumstanţele mă determină să o ascund. *Nici nu vreau să vin, m-aş plictisi!* îmi zice şi ştie că ştiu că nu e aşa.

***

Azi am întrebat-o de ce mă iubeşte. N-a răspuns,

dar simţeam că se frământă şi, desigur, că de fiecare dată, va găsi o explicaţie mai mult pentru ea, să fie iar mulţumită. Mă uimeşte egoismul ei, mă gândesc cu groază că ar putea să-mi spună pur şi simplu că dragostea ei a plecat deja, că m-am trezit prea târziu să-i pun întrebări din *astea*. Şi să plece şi ea după dragostea ei, să plece fără să privească înapoi, fără regrete, ca şi cum niciodată n-ar fi stat în pragul uşii, agăţată de mine şi cu toată fiinţa ei convinsă că fără mine viaţa ei nu e altceva decât aşteptare. *Te grăbeşti să ajungi undeva să faci ceva cu cineva? Vin cu tine… Ia-mă!* Mă uimeşte apoi că se mulţumeşte cu atât de puţin, vede că nu-i pot da din timpul meu decât o oră din când în când şi totuşi rămâne lângă mine. De-un timp, mă trezesc noaptea speriat de gândul că e însărcinată, că poartă copilul meu, atât de greu îmi e să accept asta, încât încerc să-mi găsesc de lucru cât mai mult, să fiu ocupat, să n-am timp să mă gândesc ce-aş face dacă într-adevăr ar fi aşa.

Am hotărât să nu mai trec pe la ea, să o văd mai rar, dar nu pot şi o sun, găsind pretexte să o chem cu mine undeva. Vreau să-i explic… e ridicol… n-am ce? Să-i spun că sunt răvăşit, că nu pot munci din cauza ei?

Nu pot uita o seară de octombrie în care i-am spus ce înseamnă pentru mine fericirea. Ploua şi, de la un moment dat, n-a mai vrut să conducă, stătea pe scaunul din dreapta şi mă privea fix, ca şi cum ar fi gata să intre în mintea mea pentru totdeauna. Atunci i-am mărturisit că fiecare despărţire de ea îmi aminteşte cât de fericit sunt în preajma ei şi am simţit că asta o va lega de mine definitiv. Într-o noapte de ianuarie, sus, în munţi, un Te iubesc a ieşit din mine, sfidând tăcerea din camera aceea străină în care am iubit-o iar şi iar. În august, am aşteptat-o ore întregi să ajungă în oraşul acela şi ţin minte că revederea ei m-a bucurat într-atât, încât i-am spus că şi eu îmi doresc un copil cu ea. Atunci am simţit-o pe deplin fericită. Mi-e dragă şi mi-e drag

gândul la ea!

***

Vestea că-i însărcinată m-a şocat însă. A intrat liniştită pe uşă, cu o privire triumfătoare şi mi-a spus ca a fost la medic, că a dus-o la ecograf şi alte detalii pe care nu le mai auzeam: capul îmi vâjâia, tavanul cobora ameninţător şi mă presa şi toată lumea mea se prăbuşea. Atunci a încolţit în mine ideea crimei. Nu m-am gândit vreodată să ucid, însă fiinţa asta mă privea inocentă şi-mi anunţa un viitor determinat de apariţia unui copil care efectiv nu are ce să caute între noi. Ea era liniştea mea, popasul, veneam la ea să-mi odihnesc sufletul, toată Austria tremuram de nerăbdare, din Ungaria o sunam şi când ajungeam lângă trupul ei respiram fericirea. Acum vrea copil, copilul meu şi motivează: *Te vreau lângă mine mereu, iar tu eşti pe drumuri cu*

firma ta şi cu toate afacerile tale nenorocite! Nu am curajul să renunţ la fiinţa asta: mi-aş nega dragostea, m-aş nega... ai zis că vrei, acum văd că nu m-ai luat în serios şi mă aştept, peste un timp, să-mi reproşezi că n-am păstrat copilul acesta pe care l-am aşteptat atât!

La naiba cu viaţa asta! Visez schelete şi catastrofe, asta când pot dormi, în rest privesc pereţi şi mi se face frică de tot ce mi se întâmplă. Îmi dau seama că îi e greu, dar ea nu se plânge niciodată şi parcă nu are nevoie de nimeni, de niciun ajutor. Încep să cred că mă iubeşte, însă asta nu mai contează acum. Nu îmi arde de iubire, de copii, vreau LINIŞTE şi nu ştiu cum o să ies din cuşca asta în care am păşit atât de convins că seamănă cu fericirea. Argumente nu mai am, am rugat-o să-mi curme chinul sfâşietor, să renunţe la ideea de a duce sarcina până la capăt, i-am promis călătorii alături de mine, am ameninţat-o, am umilit-o şi i-am arătat la ce poate fi expus copilul, nu mai ştiu… Când sunt cu ea,

facem dragoste şi observ cum oboseşte, cum inima ei o ia la goană, ieri m-am oprit, pentru că era epuizată, am ţinut-o în braţe, am tăcut, a tăcut. E un blestem parcă neputinţa de a renunţa la ea, mai ales acum, când îmi distruge existenţa! Ce pot să fac? Timpul trece şi ea nu face altceva decât să înmulţească te iubesc-ul cu infinit: *Mă iubeşti? Tu simţi că te iubesc?* iar şi iar, de parcă ea n-ar avea nevoie acum decât de confirmări *dintr-astea aiurea*, cum obişnuia mai de mult să le catalogheze.

Tot des, mă întreabă acum dacă o urăsc, deşi nu pare convinsă că aş putea aplica teoria potrivit căreia de la iubire la ură nu-i decât un pas. Mă enervează că face numai ce are chef, că nu mă ascultă, că nu-i pasă efectiv de ce-mi doresc eu, că nu vrea să înţeleagă că o vreau pe ea şi atât. Trânteşte şi întrebarea legată de posibilitatea ca ea să dispară definitiv, după care îi simt întotdeauna forţa şi dorinţa de a merge mai departe. Nu ştiu ce va mai fi, mă aştept din partea ei la orice şi iar mi se face

dor de ea, deşi n-au trecut 24 de ore de când am simţit atingerea ochilor ei fierbinţi de fericire. Îmi imaginez cum se odihneşte şi-aş vrea să pot să-i îndeplinesc dorinţa de a dormi lângă ea, dar eu trebuie să lucrez şi sâmbăta şi zău că vremea asta ploioasă mă face să-mi ignor partenerii de afaceri, oameni serioşi veniţi cu probleme stringente. Oameni serioşi…

***

Ea pleacă. De obicei, călătoreşte destul de mult şi parcă mai des decât mine, deşi n-are treburi de rezolvat, găseşte o plăcere în a se măsura cu distanţele, în a înfrunta timpul despărţirii. Se urcă în tren şi ajunge la Praga, umblă pe străzi în căutarea lui Kafka, mănâncă în picioare în faţa vitrinelor albastre, se pozează în piscina

hotelului, mă sună şi se enervează că nu-i răspund şi, în cele din urmă, se întoarce şi-mi aruncă nişte priviri pline de mândrie, ca şi cum fiinţa ei generoasă are, în sfârşit, timp şi pentru mine.

Nu poate pierde Carnavalul de la Veneţia sau pur şi simplu merge până acolo să aleagă o mască pentru mine, aşteaptă un timp şi mi-o face cadou: *E una serioasă, ţi se potriveşte… e ceva în tine ce-mi place, ascuns bine, ceva ce ar fi putut creşte dacă ai fi vrut, dar ai preferat o cale mai simplă, mai practică, mai potrivită pentru lumea asta nedreaptă în care trăim. Eu însă am văzut şi nu pot uita, simt cum creşte în mine tot ce-ai oprit în tine, mă emoţionează sâmburele ăsta de sensibilitate exacerbată şi îmi vine să-ţi protejez făptura toată… să nu crezi cumva că nu eşti* ***şi aşa,*** *altfel n-o să înţelegi niciodată de ce te iubesc!*

Merge apoi la munte, unde înoată pe ploaie, cred că nu singură, stă în mansardă şi citeşte Kundera,

fotografiază lacul şi priveşte munţii. *Trebuie să vii să vezi… nu poţi înţelege, ştii… pavilionul, barca, cerul…* şi ochii îi sclipesc. Am fost, am văzut, am înţeles. Are ea chestia asta, că trebuie să vezi locul în care să ţi-l imaginezi pe celălalt, poate de aceea a reuşit să mă ducă prin toate casele ei. Şi iar eu am făcut ce-a poftit.

M-a surprins că anul trecut a vrut să ajungă la Rohia. S-a urcat în maşină şi a pornit spre mănăstire, ea care nu-şi face cruce când trece prin faţa unei biserici, nu ţine post, nu vorbeşte despre Dumnezeu, poate o dată, când mi-a spus că va veni o vreme în care o să-mi explice relaţia ei cu divinitatea. Înclin să cred că s-a dus în special pentru a afla mai multe despre Steinhardt, decât pentru vreo slujbă religioasă. Cine ştie? Timp să vorbesc cu ea nu prea am găsit, când sunt acolo, parcă mă opreşte ceva, mă apasă un soi de timiditate inexplicabilă şi prefer să tac, cred că mă intimidează cumva prezenţa ei sau poate că nu suntem în stare să

stăm prea mult faţă-n faţă. Ca să nu pierdem timp, anulăm spaţiul.

Numai cu avionul refuză să călătorească şi, atunci când sunt nevoit să ajung urgent undeva, n-are stare, se foieşte şi priveşte către telefon, ca şi cum de acolo ar renaşte liniştea ucisă de singurele aparatele care încă o sperie. *Zbori… pământenii n-ar trebui să îndrăznească asta, e un fel de sacrilegiu… aşa mor visele lor!* Zice asta, de parcă n-ar şti cum mor visele ea, care m-a adus cu picioarele pe pământ, punându-mă în faţa unui fapt cert, pe care îl neg şi acum cu toată energia ce mi-a mai rămas. Mă cuprinde tristeţea şi parcă nici moartea celor apropiaţi nu m-a afectat ca fărâma de viaţă ce creşte în ea, încet-încet ca un cumplit aparat de tortură ce mă ţine încordat pentru că nu ştiu cum să mă apăr, pentru că nu-i ştiu mecanismele, pentru că îmi apasă inima şi-mi invadează creierul. Şi toate astea, în ciuda faptului că m-am ferit să dorm o noapte întreagă cu ea, aşa cum

visa.

38-

Nu pot înţelege circumstanţele în care a reuşit să mă îmblânzească. Nici când, nici cum, nici din ce cauză şi cu ce scop, pot bănui unde şi în ciuda cărui fapt, dar importante sunt consecinţele: m-am îndrăgostit de un bărbat care n-are nimic din ceea ce căutam eu înainte în alţii şi despre care nu ştiu decât că poposeşte în braţele mele, deşi îşi propune constant să nu mai calce în oraşul acesta *plin de ispite.*

Aveam despre călători o imagine vagă: lupta cu distanţele, ţintele, aventura, permanenta nevoie de a povesti despre ceea ce văd, ceea ce fac. N-am bănuit nicio clipă că voi întâlni **Călătorul**. El m-a învăţat ce

înseamnă să aştepţi, ce este răbdarea şi cum bucuria poate să devină fericire. Dar poate că lucrul cel mai important rămâne că a ştiut să mă facă să înţeleg că a ierta trebuie să fie o regulă, nu o excepţie. Prezenţa lui îmi umplea casa cu-n dor nesfârşit, pe care-l creşteam până la următoarea întâlnire, îl alimentam permanent cu imagini, cu mirosuri şi cu sunetele vocii care îmi putea porunci orice, dar care nu-mi cerea decât să înţeleg absenţa şi graba. Atinsă de privirea lui, deveneam în mâinile întinse spre mine un cerc de foc şi nici nu mai ştiu cum reuşea să-mi transforme părul într-o anexă a acestor mâini pe care le-aş recunoaşte oricând, pentru că amprenta lor îmi îmbracă încă trupul.

Drumurile lui nu înseamnă neapărat distanţe măreţe. Câteodată sunt concentrice, alteori labirintice, verticale şi orizontale, oricum cu mare risipă de energie de cele mai multe ori. Îi priveam rătăcirile ca pe un soi de miracol, mă fascinează şi acum perpetua pendulare

între sine şi ceilalţi, văzuţi ca un bloc ale cărui cărămizi cad şi sunt înlocuite, astfel încât nu mai contează cine sunt, doar ce sunt şi la ce folosesc. Mă fascinează lumea hibridă în care fiinţa lui rămâne intangibilă şi forţa cu care reuşeşte să-şi păstreze partea lui de cer, în ciuda permanentelor atacuri de incoerenţă, de vulgaritate, de atenţie disimulată, de impertinenţă. Mă fascinează toată făptura lui.

La primul sărut nu am simţit nimic: niciun fior, nici gust, nici dezgust. Apoi a început să mă ţină în braţe şi încet încet am găsit acolo un fel de odihnă după care am început să râvnesc mai ales seara şi duminica, atunci când nu mi-l puteam imagina în spaţii cunoscute. Şi nicicând n-am simţit apoi altceva decât că sunt gata să-l primesc în viaţa mea cu totul, pentru că făcea parte din mine. Cheia apartamentului a fost singurul lucru administrativ pe care l-am admis şi faptul că n-a folosit-o mă face să cred că lumea mea îl mai sperie şi

azi, când sunt toată a lui. Nu vine niciodată fără să sune, de parcă n-ar şti că sunt liberă întotdeauna pentru el. La început, nu-mi permiteam să las casa în dezordine, credeam, speram că poate se gândeşte să-mi facă vreo surpriză şi să mă aştepte. Găseam casa goală şi, treptat, a apărut în relaţia noastră o certitudine: niciodată nu mă va aştepta el pe mine. Acum fac ordine săptămânal, mai înghesui la repezeală prin dulapuri haine rebele, asta dacă între telefonul lui şi vizita anunţată sunt doar câteva minute. Ordinea lui sfidează ordinea mea.

***

Când am început să-i scriu, mă bucuram nespus de faptul că eram în stare să-mi disciplinez cuvintele. Efortul era intens, pentru 10 rânduri stăteam două-trei ceasuri bune, scriam, ştergeam şi, în momentul în care

vedeam mesajul trimis, începea un soi de regret şi multe multe întrebări: Ce m-a apucat iar? Oare o să înţeleagă? Dacă se supără? Şi aşa mai departe… apoi mă ruşinam şi îmi doream să nu-l văd prea curând, îl evitam şi tremuram toată la gândul că s-ar putea să-mi ceară socoteală. Foarte puţine au fost cazurile în care a adus vorba despre ce i-am scris, a fost atunci mai mult ironic: n-a înţeles cum aş putea să presimt necazurile pe care le va avea, ce fel de consecinţe apar atunci când acceptă compania anumitor oameni etc. De fapt, nici eu nu aveam o explicaţie, dar în vremea aceea au apărut nişte insomnii nejustificate şi, câteodată, apropierea lui îmi declanşa nişte imagini zguduitoare, terifiante, epuizante. În seara în care mi-a explicat ce înseamnă pentru el fericirea, am înţeles că de omul acesta mă va lega mereu o punte a dorului nestins şi nu ştiam de ce atingerea lui miroase a tristeţe. Când a plecat la drum a doua zi, am stat cu ochii aţintiţi către pădure şi am aşteptat

înfrigurată un semn: la tragedia petrecută atunci am fost în el, am perceput totul din interiorul lui, aveam în faţa ochilor amintirile lui, amintiri pe care nu le cunoşteam, dar al căror ecou răsuna necontenit în toată fiinţa mea. N-am plâns, am privit blocată înmormântarea, m-am întors acasă şi am privit iar pădurea… cu sufletul lui. De-atunci am ştiut că pierderea fiinţelor dragi lui presupune implicarea mea necondiţionată. Cum să înţeleagă asta, dacă crede că nu-mi pasă nici de el? A devenit viaţa mea. Cum să înţeleagă asta, dacă el crede că e un simplu moft generat de lipsa mea de probleme?

Am încercat mulţi ani să evit întâlnirea cu acest bărbat pe care sportul l-a făcut nepermis de sigur pe el. Când eram măritată, îi simţeam privirea urmărindu-mă sfios, ţin minte că la primele cuvinte pe care i le-am adresat a răspuns mormăind ceva de neînţeles, privind în jos. Asta pentru mine a echivalat cu lipsă de interes, drept urmare mi-am văzut de treabă, cu riscul de a părea

încrezută şi nesuferită. După divorţ, am continuat să am o atitudine prudentă, să nu răspund provocărilor, ştiind că vorbele lui sunt exersate şi cu efect verificat pe un lot considerabil de populaţie feminină.

M-a surprins întrebarea pusă într-o zi oarecare: *Pot să…?* E adevărat că urma după o îmbrăţişare cam formală, dar nu m-am aşteptat să mă dezbrace atunci şi să vină spre mine cu dorinţa unui adolescent care vede pentru prima dată o femeie matură şi vrea să-i demonstreze că e totuşi bărbat. L-am acceptat şi apoi m-am urât o săptămână. Toate principiile mele s-au dus dracului şi dispreţul faţă de propria persoană a atins un grad îngrijorător: nu înşelasem pe nimeni, mă înşelasem. Se putea mai rău?

Cum am ajuns să-l primesc a doua oară, nu-mi amintesc, a fost însă cu totul altfel şi apoi din ce în ce mai bine şi el simţea asta, îşi dorea să fie cu mine şi cred că şi acum ar fi aşa, dacă încăpăţânare mea de a trăi în

continuare în felul acesta zbuciumat nu l-ar fi îndepărtat poate definitiv. Tot dorul de el mă doare acum, când sunt în gândurile lui un aprig duşman ce-i vrea răul lui, familiei şi chiar copilului ce-l port în mine *numai aşa, din orgoliu infinit.*

***

Nicio clipă nu m-am gândit la un viitor alături de el. N-am urmărit să-l despart de soţie şi orice aluzie la faptul că trebuie să fie alături de copii devenea pentru mine un argument solid că e firesc să renunţ în favoarea lor la timpul ce speram să fie al meu. Nu ştiu cum, nu ştiu de ce, când e aici, întins lângă mine, cu tot corpul lipit de al meu, nu-mi doresc nimic altceva decât să dureze clipele astea cât mai mult. Ce să mai vreau? Aşa mi se părea, că îmi dă totul… totul acesta concentrat în

câteva minute însemna pentru mine un fel de fericire ce se prelungea atât de liniştitor, încât vieţuiam încărcată de misterioase energii. Mă întreba din când în când: *Ce faci dacă mă mut la tine? În două luni te plictiseşti şi mă alungi...* Nu aştepta niciodată să-i răspund, poate ştia că nici el nu credea că ar putea face aşa ceva şi, desigur, trebuia să dea vina pe inconsecvenţa mea. Pentru asta nu-l pot condamna, dar tot el zice că sunt prea verticală ca să pot avea o relaţie, deci n-aş putea accepta niciodată inconsecvenţa lui.

Tot ce mi-a povestit despre femeile din viaţa lui m-a lăsat oarecum rece. Faptul că nu sunt singura cu care îşi înşeală soţia nu m-a convins să renunţ la el, dimpotrivă, m-a determinat să lupt pentru a mă alege pe mine… mă enerva la culme să văd cum curtează neîncetat şi mă mira mereu nesiguranţa şi continua nevoie de a i se confirma farmecul. *Doar nu le leg de pat... dacă ele vor, nu refuz. Chiar insistă…*

Ce mi-aş putea dori de la el? Să stea cu mine şi să mă prefac că nu-mi dau seama că trădează? Să-l aştept şi să uit că, în timp ce era cu mine, îl aştepta alta? Să folosească TREBUIE asociat cu persoana mea ar fi o cale sigură de-a mă îndepărta iremediabil de tot ce înseamnă dorinţă. Când alege să fie cu mine o face pentru că simte, nu pentru că e obligat. Asta vreau: să nu mimeze relaţia şi să nu mă pună în situaţia de a juca un rol istovitor de femeie mulţumită. Vreau acea parte din el care poate să găsească în mine ceva, oricât de nesemnificativ, care să mă scoată din şirul de femei faţă de care nu simt decât compasiune. Dacă mai crede că aş putea vreodată să mă împac cu gândul că nu sunt decât una dintre ele, atunci habar nu are ce înseamnă o femeie care iubeşte. De multe ori m-am gândit că are imagini de femei îndrăgostite şi atât. Cine te iubeşte, te iubeşte pentru totdeauna: restul e părere.

Când mi-a spus prima dată *Te iubesc*, l-am crezut.

A fost singura dată când am plecat eu, foarte greu, e adevărat, din camera aceea care rămâne şi acum un fel de spaţiu sacru, pentru că a reuşit să ne ţină înlănţuiţi ore bune. Fără grabă, fără griji, a ştiut să facă din Noapte un ideal spre care mă îndrept şi acum, când îmi aduc aminte doar chipul lui complet schimbat, ochii arzând şi şoaptele pe care nu le-am mai putut face să înceteze în mintea mea. De atunci, îmi doresc să adorm şi să mă trezesc măcar o dată lângă el. M-a întrebat: *De ce numai o data?* Presimţeam oare că nu va fi niciodată? Doar atât l-am rugat: să mă ducă undeva, să doarmă cu mine o noapte întreagă! N-a vrut… ar fi putut de multe ori, a ezitat, a amânat, a evitat. Dar ştiu că şi-ar fi dorit.

E paradoxal cât de frică îi este uneori să facă lucruri simple, iar altădată se expune la pericole previzibile, parcă inconştient de eventualele consecinţe. Mă poartă după el prin magazine în centrul oraşului şi are îndoieli dacă e bine să stea cu mine undeva… *Unde să mergem?*

întreabă, de parcă asta ar fi problema, nu CÂND!

***

Au trecut două săptămâni de când nu ne-am întâlnit. Vizita la Mănăstirea Bârsana m-a liniştit oarecum şi sentimentul că nu vrea să mă mai vadă vreodată a dispărut: maşina lui s-a întâlnit cu maşina mea pe-un drum pustiu, cu siguranţă nu întâmplător, şi i-am zărit pentru o clipă familia, chipul şi cămaşa de sărbătoare. Am fost tristă, pentru că ştiu că nu s-a bucurat, iar eu tremuram toată în faţa acestei minuni la care nu mai speram. Altădată era altceva… oare cine e totuşi persoana asta care îmi reproşează lipsa iubirii, motivând că alegerile pe care le fac *nu sunt normale*?

Mă gândesc la reproşuri. Îmi asum vina pentru fiecare gest pe care l-am făcut pentru a fi mai aproape de el. I-am spus tot: despre spargerea parolei la Messenger, despre verificările pe care le fac, îngrijorată

fiind de drumurile lui, despre vorbele în vânt pe care le mai arunc ca să nu vadă unii sau alţii că sunt cu totul de partea lui etc. De fiecare dată când i-am ghicit parola, i-am spus imediat, ştiu că a fost surprins şi nu cred că a avut, după nervii de rigoare, vreodată îndoiala că aş mai fi încercat. Din păcate, am plătit cu vârf şi îndesat pentru asta, pentru că cineva mi-a făcut şi mie acelaşi lucru, astfel încât m-am trezit cu mail-urile citite şi şterse, cu toate gândurile mele oficiale şi neoficiale diseminate prin oraş şi, evident, cu inevitabila întrebare retorică venită din partea lui: *Dacă spui că mă iubeşti, cum poţi să mă discreditezi?* Am tăcut atunci şi m-am întrebat în ce măsoară el iubirea, Şi, mai ales, de ce, dintr-odată, tot ce fac eu devine condamnabil… *Eşti duşmanul meu, eu am avut încredere în tine, mai mult decât în oricine!* Dacă ar fi avut puterea să asculte, i-aş fi răspuns Călătorului că sunt gata să-i iau toată spaima şi toate neliniştile, că acum esenţial e să mă accepte

totuşi, pentru că a trecut destul timp de când ezitarea îi face rău. Dacă aş avea atâta încredere în mine, încât să fiu convinsă că pot să ţin lângă mine un astfel de bărbat, că sunt în stare să-l fac să mă dorească numai pe mine, n-aş ezita nicio clipă să urlu că nu mă interesează altceva decât să fim împreună până la sfârşitul zilelor, să-l implor să fie doar al meu. Cred că orice bărbat aşteaptă asta, dar nu vreau să-i jignesc inteligenţa şi să-i promit ceva ce ştim amândoi că nu e posibil. Eu nu-mi permit să mă amăgesc, mai ales acum, când fiinţa ce creşte în mine şi la care nu pot renunţa mă face să-l pot purta pe bărbatul iubit cu mine, în mine, pentru totdeauna.

N-am crezut că voi mai putea rămâne însărcinată. Am negat la început, am pus totul pe seama stresului, chiar l-am liniştit şi pe el, nu era credibilă ipoteza… mai ales că nu am urmărit asta, deşi mi-am dorit enorm. Oricât aş încerca, nu pot vorbi de o „întâmplare”, sub

nicio formă de un „accident”, cred că aşa trebuia să fie, că *Aşa e viaţa*, cum obişnuia el să zică, alături de *Asta e*! În ce moment al relaţiei noastre a apărut sarcina? La un an şi jumătate după primul sărut, la un an după primul lui *Te iubesc*, la o săptămână după ce mi-a povestit suficient de amănunţit o altă aventură a lui, gest care m-a surprins şi m-a îndepărtat de el atât de mult, încât eram de-a dreptul speriată că nu-l voi mai putea accepta vreodată. Parcă niciodată nu l-am dispreţuit mai mult decât atunci, când îmi povestea senin ce a făcut cu femeia aceea şi nu înţelegeam ce naiba mai vrea de la mine: să fiu înţelegătoare sau să mă revolt? Lui cred că i-a făcut bine destăinuirea şi atât. El nu ştie sau uită că, atunci când sunt rănită, nu acuz, ci mă acuz. Asupra mea revărs nemulţumirile, iar faţă de persoana în care am crezut nu simt decât compasiune.

Am rămas însărcinată când n-a mai ţinut cont de orgoliu şi l-am acceptat pe omul pe care îl iubesc aşa

cum este. Când am iertat din dragoste.

***

Ştiu că lucrează la un proiect nou. Printre colaboratori e o femeie pe care o admiră şi pe care sunt convinsă că şi-ar dori-o în pat. Foarte des, simţindu-se flatat de atenţia şi influenţa ei, vrea cu orice preţ să-i fie pe plac, să o mulţumească, să o impresioneze. Foarte des mă gândesc la ea şi la dorinţele ei. Faptul că are familie, soţ, copii, principii şi renume nu-i poate anula instinctul de a se şti plăcută. Mă înnebuneşte gândul că ea îl doreşte, că el o doreşte şi chiar sunt convinsă că aceste dorinţe ale lor ar trebui îndeplinite, materializate, pentru că altfel tensiunea creşte şi pasiunea apare… Nu mă pot lupta cu fantasme! Vreau să vadă cum e şi să înceteze jocul acesta stupid din cauza căruia nu pot să dorm în multe nopţi în care am imaginea lor împerechindu-se: ea, masivă, el, timid, într-un soi de

luptă foarte scurtă, după care apar eu şi întreb: *Ei, bine, aţi văzut că n-a fost mare lucru? Aţi trăit iluzia că inteligenţa are vreun cuvânt de spus în cazul acesta?*

Gelozia îmi confirmă neîncrederea în mine şi mi-e ciudă când mi se întunecă totul în faţa ochilor şi îl suspectez de tot felul de lucruri, mă simt vinovată. Nici acum, când îi port în mine copilul, nu sunt convinsă că nu am fost pentru el altceva decât o simplă distracţie, un divertisment, un moft. Îmi sunt datoare să îndepărtez aceste gânduri, pentru simplul fapt că tot ceea ce m-a făcut să simt păstrez încă în mine intact şi văd în fiinţa iubită o sfinţenie aparte, ce mi s-a arătat doar mie şi pe care nu o pot ignora. Toată dragostea ce i-o port îmi dă putere să merg mai departe şi ştiu că va veni o zi în care îmi va înţelege alegerea şi va recunoaşte că spaima lui a fost mai mare decât bucuria. Afirm acum că, oricum, mai firească.

Îmi zic că ar trebui să îmi văd de treaba mea şi să

nu-mi pese de ce face şi la ce se gândeşte în perioada în care alege să nu fie lângă mine. Adică tot timpul. Din punctul lui de vedere, cam asta fac: îmi cultiv egoismul şi bravez, asumându-mi un rol de care orice femeie conştientă s-ar feri, spre binele ei şi al copilului care nu merită să trăiască într-o familie monoparentală. Din moment ce consider teoriile astea depăşite şi văd în jurul meu adesea familii aparent normale, în fond chinuitor de monoparentale, după ce am citit un manual de etică aplicată şi am accesat o grămadă de site-uri cu tema actuală, nu am nicio îndoială că ceea ce fac e cel mai bun lucru posibil dintre toate variantele găsite. În ceea ce priveşte moralitatea sau lipsa ei, nu pot spune decât că dreptul la viaţă nu-l mai pot ignora. Sunt la vârsta când mă uit spre cer şi-mi plec privirea, mă uit spre mine şi-mi ridic ochii spre cer şi nu pot decât să consider o binecuvântare tot ceea ce primesc în momentele astea, când liniştea îmi inundă întreaga

ființă. Nu fac un copil pentru mine, nu mi-e frică de singurătate, am exersat-o într-un fel, îl fac pentru că sunt convinsă că dragostea ce o trăiesc e atât de aproape de Dragoste, încât calea simțirii e singura pe care pot să o urmez.

Corpul meu se va modifica, cu siguranță n-o să mă mai considere atractivă, îmi pare rău că n-o să-l mai pot face să mă simtă… Mă uit în trecut: rare întâlniri, pasiune și gelozie, privesc prezentul: în mine a rămas el, apoi viitorul: mereu el în gesturi, poate priviri și… nu mai știu, dar frică nu mi-e decât să nu facă față la situația asta nouă tocmai el, pentru mine un bărbat puternic ce are în el Esențe.

Dacă vreau să-i ofer Călătorului un popas mai lung în schimbul îmblânzirii, atunci de ce e se gândește la bani și la ce spun alți drumeți despre felul în care străbate drumurile astea periculoase, într-un secol în care despre iubire se vorbește mai mult decât se

trăieşte? Absenţa prezenţei nu e totuna cu prezenţa absenţei.

MSG-SMS

„Aud vibrând vocea ta în toate zgomotele lumii.”.

Paul Eluard

Pentru el

Singurul lucru pe care ţi l-aş putea reproşa ar fi că nu m-ai putut face niciodată să râd, să râd cu adevărat, să uit de mine râzând…

Când îmi stai aproape, aluneci aşa, parcă ai curge continuu spre nişte ceva-uri care există doar ca să-ţi poţi justifica îndepărtările de tine…

Nu ştii cum e sa rămâi fără mine, însă pari întotdeauna pregătit… Ce de drumuri! + Spin, *Ploaia*

Dragule, preţul nu-l stabilim noi. + Leonard Cohen, *In my secret life*.

Fă-te bine şi, de la anul, dacă poţi, fii aşa cum ai zis! Sau nu. Contează?

Alifantis, o chitară, timp şi-un Crăciun aşa cum îţi doreşti! + *Aproape linişte*.

Îţi trimit o poză cu tine şi O POZĂ CU TINE. Dacă aş şti că poţi să fii aşa cum spui că trebuie să fii, aş înţelege că erai aşa cum nu mai eşti.
Nu mai veni, nu mai pleca, imaginează-ţi că doare.

Cu maşina cam astea: telescoape spate, burduf

planetară, nu ştiu ce bielete anti-rul faţă, schimbat filtre şi ulei… Am ataşat o melodie pentru dimineaţa ta de mâine, din seara mea de azi. M-am întors. Ai vrut să vezi dacă pot?

+ Paul Mcartney, *Hope and deliverance*

Sunt sigură că îi simţi pe cei prefăcuţi, dar că trebuie să socializezi, că ştii în cine să ai încredere şi în cine nu. Şi, dacă ai fi aici acum şi mi-ai spune că nu ai decât în tine, te-aş ruga să-ţi repeţi asta în fiecare zi.

Iar eu nu mă plictisesc, dar cer foarte mult, pentru că mai întâi dau eu foarte mult. Ştii, aşa ca la şcoală… Şi las repetenţi fără mustrări de conştiinţa, apoi plec mai departe fără bagaje… Nimic să nu te sperie. Pe curând!

… şi chiar dacă nu poţi suna/ nu vrei/ uiţi/ nu ştii ce să mai zici, sper să te poţi bucura de sărbători şi de tot ce ai în suflet, alături de cei dragi ţie!

Să nu mai vii, să nu mai suni, că nu mai eşti. Când pleci aşa, pleci definitiv. Am ştiut că azi se va termina, iar tu încă nu ştii ce înseamnă să rămâi fără mine. Te descurci întotdeauna. Rezolvi cumva.

Dacă vrei, treci pe aici după 8, 30.

Aş fi vrut să-mi spui că sunt o simplă distracţie, să fi ştiut să mă distrez şi eu. Credeam într-o dragoste fără contabilităţi şi reproşuri, ca să cred şi eu în ceva. Tu vrei linişte, dar n-o vei găsi, pentru că ştii foarte bine care e problema reală. Acum mă doare cumplit totul, ceva se întâmplă în mine.

Sper că faci exact ce zici şi mă simt vinovată pentru toate îndoielile mele.

Îmi imaginez că sunt acolo şi te pot vedea şi auzi. E un gând care-mi place.

Azi, soare şi şi-un sărut! Bine?

Am vrut numai să-ţi spun că mi-am lovit maşina dimineaţă. A mea şi încă una…

Îmi pare rău că te-am întrebat cu cine eşti. Azi vreau să scriu.

Chiar te-am crezut… de aia este ce este.

Nu ştiu să pierd, dar ştiu când nu am ce pierde. Tu ştii?

Nu am uitat că azi e o zi importantă pentru tine. Eu sunt cam bolnavă şi aştept momente mai bune. M-am

apucat de scris, ca să-mi ordonez gândurile, ca să-ţi fixez cumva curgerea…7 zile fără tine!

Cum ar fi fost să te întâlneşti aici cu Camelia? În rest, gânduri negre despre ce faci în următoarele 50 de minute…

Ai sunat, deci am loc. La Cluj, e tot ceaţă fără tine…

Te-am căutat azi-noapte, cu talpa îngheţată de nesomn.

Doamne… chiar am uitat: am fost şi la sală ieri, dar după-amiaza, nu seara! Şi, te rog, nu-mi mai spune despre altele, că nu fac faţă… adică mă gândesc că nu-s în stare să-ţi ofer tot ce vrei… Ştii, azi a fost un moment în care am simţit legătura.

Lumea în care trăim permite atâtea aparente refugii, încât nu mai contează cum şi pentru cât timp şi le găseşte fiecare. Ar fi minunat însă, ca de la o vreme, să învăţăm ceva despre esenţe. Ca să iubesc, am nevoie în primul rând să admir.

Acum, că am reuşit să te enervez, nu mai sunt… În mine nu pot ţine nimic cu minus în faţă: X şi am făcut mâncare, nu am cumpărat: P şi mi-era dor de graba ta… şi tot aşa. O să tac o vreme.

Eu vin să te văd şi să mă vezi. Tu vorbeşti cu altcineva şi mă planifici mai târziu. Îmi repet în fiecare zi că tu ai nişte obligaţii, că TREBUIE să faci ce faci, iar tu eşti binevoitor şi generos, într-o permanentă nevoie de confirmări, adeseori nesigur.

Concluzie: Eu sunt rea pentru că ridic oglinda. E un

gest de hiperatenţie de care DOAR TU ai parte şi ştii de ce.

Dooor…

Pleci aşa… cine să mai ştie ce-i cald şi ce-i rece?

Pentru ea

Nimic nu se potriveşte.

Ceasul verde

„Dragostea s-a născut prin femeie sau Femeia s-a născut din Dragoste…?”.

Octavian Paler)

— Îmi cer să aleg între tine şi el… orice aş face nu e bine pentru noi!

— Cum să alegi? Dar e foarte clar: eu sunt şi voi fi cu tine… Te rog, fă ceva şi vei vedea… Mă iubeşti măcar un pic?

— Te iubesc. Ar fi simplu, dacă n-ar fi aşa… ar fi atât de simplu, încât nici n-ai fi aflat vreodată… Nu pot să fac ce-mi ceri şi nici tu n-ai suporta apoi ideea că am renunţat aşa, acum când am ajuns să trăiesc numai prin tine, cu gândul la venirea ta, la plecările tale… Crede-mă că, dacă aş avea cea mai mică îndoială că sentimentele mele sunt provizorii, n-aş fi aici, n-am fi aici. Ia-mă în braţe, mi-e aşa de dor!

— Nu înţelegi, n-ai înţeles nimic! Nu pot să concep alegerea pe care o faci de una singură, nu e normal! N-o să mă împac vreodată cu gândul…

— Iar pe mine gândul că nu îţi pasă şi de el mă

sfâşie. Dacă e să te pierd, atunci vreau să fie din cauza mea, că nu te-am ascultat! În mintea mea, vreau să rămâi integru, fără greşeală, să nu te pot acuza de nimic niciodată.

— Poate că e crucea pe care trebuie să o port… De ce-mi faci tocmai tu asta? Pe tine te iubesc şi nu-mi doresc decât să fie totul ca până acum!

— De ce-ţi doreşti aşa de puţin?

Oraşul tăcea şi camera clocotea de şoapte şi atingeri. Mâinile lui au încetat să se mai ferească să fie acolo unde trupul ei aştepta, buzele întredeschise sărutau din nou şi ea simţea că şi bărbatului îi este bine acolo, în camera aceea verde, nu întâmplător verde, pentru că aşa a căutat-o: pentru primăvară, pentru viaţă, viaţa amândurora, atât de plină de extreme acum, când fiecare şi-ar fi dorit să-l poată urî pe celălalt şi totuşi se iubeau şi sufereau pentru că fiecare înţelege prin dragoste altceva.

Paradoxul e că şi trecutul demonstra percepţia oarecum diferită asupra relaţiei, a implicării, a fidelităţii. Viitorul însă îi copleşea, un fel de agonie îi cuprindea şi toate gândurile se supuneau unei singure idei, alta pentru fiecare dintre ei. Numai prezentul, clipele acelea, orele din noaptea verde, îi ţinea înlănţuiţi, ca şi cum ar avea pentru prima şi ultima oară şansa de a adormi şi de-a se trezi unul lângă celălalt, aşa cum ea visa poate de prea mult timp.

El ar fi dorit să audă un răspuns clar al ei, o supunere raţională cu urmări fericite pentru ambele părţi. Îl durea că nu-l înţelege, o condamna şi-o implora să fie de partea lui, pentru ca viaţa lor să nu se complice inutil. Sufletul i se rupea în fâşii la gândul că nu mai poate face nimic, că decizia nu-i aparţine lui şi întreaga existenţă va purta amprenta unei vinovăţii de care nu merită să fie acuzat numai din cauza faptului că iubeşte o femeie care riscă totul pentru a da naştere unui copil.

Toată fericirea că era lângă ea era umbrită de gânduri negre, îndreptate spre moarte.

— Mai bine aş dispărea… toate problemele s-ar rezolva, exclamă femeia, ferindu-şi privirea.

— Nu vorbi prostii, protestă el, amintindu-şi că şi el s-a gândit pentru o clipă la sinucidere.

Ea l-a vegheat toată noaptea, cuprinsă de remuşcări. Din toate părţile, glasuri o copleşeau, o certau, o încurajau. L-a ascultat pe bărbat, dar toate lucrurile pe care i le spunea le ştia deja, le intuise, le frământase şi le dăduse deja o mie de forme, o mie de culori. Dragostea lui o surprindea de fiecare dată, nu se aştepta însă ca viaţa lui să fie atât de plină de gânduri pentru ea. De obicei se credea neînsemnată, o femeie oarecare asupra căreia bărbatul şi-a coborât ochii. Vedea acum că ochii lui se înălţau spre ea şi nu ştia cum să gestioneze atâta importanţă câtă i se dădea, ar fi făcut orice să-l vadă pe bărbatul de lângă ea fericit. De un singur lucru nu era în

stare: să-l dispreţuiască şi să renunţe la el. Se simţea vinovată de lipsa sentimentului matern, vinovată faţă de copilul care creştea în ea, pentru că se gândea doar la bărbatul care suferă în faţa ei. Şi totuşi, raţiunea îi spunea că, până la urmă, compasiunea ar trebui să vină din partea lui, că pasiunea lui se va stinge şi viaţa pe care o poartă în ea nu este altceva decât Dragostea lor.

— La ce să renunţ?

— La orice, dar nu la noi. În niciun caz nu vreau asta!

De fapt, îşi doreau acelaşi lucru şi ceasul verde refuza încă să depăşească orele nopţii şi să-şi pornească acele către infinit, numărând secunde, minute şi ore pe care viaţa ce-o aveau de trăit să fie pe deplin apreciată. Femeia nu i-a spus atunci că sănătatea ei era în pericol dacă se hotăra să oprească viaţa celui care de 12 săptămâni i-a adus bărbatul iubit în ea pentru totdeauna. Ei nu îi era frică decât de dispariţia ceasului verde al

iubirii lor tocmai acum, când el a făcut-o în sfârşit să râdă cu adevărat.

Chiar aşa

„Adevărul este o anagramă a unei anagrame.”.

Umberto Eco

Marius (cu ochii pe ecran): Da, e sarcină… şapte săptămâni!

Adriana (cu Marius, la ecograf):…Uite-l… se vede!

Eu (pe spate, la propriu şi la figurat… şi în gând): Unde eşti, dragule, să vezi şi tu?!

Petru: Ai văzut că până la urmă am reuşit, fată sihastră ce eşti? Vin să te văd cât pot de repede!

Mama: Eşti gravidă??? Eu vreau fetiţă!

Tata: Mai bine gemeni! Mă şi pensionez!

Mihaela: Am ştiut… era clar! Eu ţi-l botez!

Bill: E şi cu nuntă?

Cristina: Chiar?! Cu cine? Adică… ce bine! O să-i spun lui Rareş!

Sorin: Îţi trebuie altă casă! O să-ţi fac ceva la parter… să ai curte pentru copil!

Andrei: Felicitări! Acum… Şi mai multe nu-mi amintesc, aş fi vrut să-l văd, să-i spun, nu să-i scriu, dar mi-am imaginat: iar a ştiut să mă bucure!)

Lucian: Vorbeşti serios? Ştiu ce greu ţi-a fost data trecută… acum o să alegi altfel! Dacă ai nevoie de ceva, te rog să nu eziţi să suni!

Luci (cu lacrimi în ochi):…şi pot să fiu şi eu un pic bunica lui? Tu vei fi întotdeauna şi copilul nostru!

Iuliana: Nu-i întâmplător! Să fii foarte foarte atentă!

Alis: Ştiu că ţi-ai dorit!

Horaţiu: Chiar eşti gravidă? Şi ce-ai de gând? O, Doamne, acum toată lumea o să creadă… Vei vedea!

Ofelia: Pui mic! Să ai grijă de tine!

Ina: A, deci ţi-e greaţă la propriu?

Atti: Deci de aia te-ai lăsat de mentorat? Trebuie să o conving şi eu pe Anna!

Florina: Asta da! Înţeleg acum reacţiile tale! Cred că e minunat!

Patrick: Cine a avut atâta putere asupra ta? Trebuie să fie un om deosebit, dacă ai acceptat asta! Înseamnă că acum iubeşti…

Carmen: Ooo, ce frumos! Mă bucur pentru tine!

Antonia: Chiar? Cu cine?

Claudiu: Nu am ştiut că ai un iubit… Mă gândeam că, într-o zi, noi am putea…

Anca: Sper că nu cu fostul soţ…

Aurelian: Am auzit… era normal să mi-o iei înainte, doar te-ai căsătorit mai repede! Sau nu are

legătură? Te-am văzut azi…

Elena: Ai curaj!

Ionuţ: Stai să calculez: termini cu mediatorii! Îmi place că eşti o femeie adevărată!

Patricia: Chiaaar? Vă pup!

Daciana: Mă bucur pentru tine! Tudor aşteaptă de un an!

Tudor: Să-l faci băiat, dacă se poate direct mare, să fie prietenul meu şi să ne jucăm fotbal!

Sergiu: Copilul ăsta chiar s-a scos cu o mamă ca tine!

Mama Adrianei: No, dar nu-i niciun bai! Eu te susţin 100%.

Şi: unii, alţii, unii altora, alţii unora, unii sieşi, unii nimănui, alţii tuturor, ea lui, ea ei, el lor, ele vouă ş.a.: Vai, de-ar şti ce mult ne pasă de viaţa ei! Trebuie să avem grijă ce se întâmplă, pentru că altfel

n-am putea fi fericiţi în continuare! E o chestie fundamentală pentru existenţa noastră!

Şi mai şi: Bine, dragule, că nu eşti pe-aici, să auzi şi să vezi câte întruchipări şi întrupări mai mult sau mai puţin spectaculoase ţi-au fost atribuite!

Deja

Scrisori pentru Adriana Albu

„Prieten se numeşte omul care te ajută, fără ca verbul să fie urmat de un complement de timp sau de loc sau de mod.”.

Nicolae Steinhardt

I

7 mai, spre miezul nopţii

Adriana mea,

Oare cât ar trebui să scriu ca să încapă douăzeci de ani în care ai ştiut să fii întotdeauna în picioare şi gata de a alerga spre mine la cel mai mic semn? Poate încă douăzeci…

Dă-mi voie să mă înclin în faţa sufletului tău: generozitatea ta arunca spre mine valuri de căldură ce-mi topeau gheaţa zgârceniei şi a vanităţii. Cât timp ştiu că eşti în lumea asta, nu mă pot îndoi de posibilitatea de a transforma omul de lângă tine în ceea ce-şi doreşte şi poate nu îndrăzneşte să fie. Mâinile tale sunt întinse permanent către cel aflat jos şi, oricât m-am străduit să-ţi dau lecţii de cruzime, niciodată n-ai trecut examenul, deşi se vedeau eforturile uriaşe pe care le

făceai… Apoi uitai până cineva te dezamăgea din nou, copleşit de bunătatea ta infinită!

Dar de câtă hotărâre dai dovadă atunci când îţi pui ceva în minte! Nu-mi revin nici acum din şocul produs de plecarea ta fulgerătoare în Austria, numai şi numai pentru a avea o discuţie ur-gen-tă cu bărbatul de care ţi-am spus că nu-mi mai pasă începând cu ziua în care m-ai văzut înfrântă de mărturisirea trădării lui. Dacă aşteptai trei zile, se întorcea şi puteai atunci să-l cauţi şi să-ţi satisfaci curiozitatea. N-ai avut linişte până nu ai ajuns în faţa lui şi, profitând de faptul că eram dezamăgită definitiv şi rănită aproape mortal, i-ai spus cam tot ce-aveai pe suflet despre schimbarea pe care el a produs-o în existenţa mea. Mi-a mărturisit mirarea lui despre această călătorie ciudată a ta şi încă mă întreb dacă a înţeles de ce ai ales tocmai momentul acela pentru a-l cunoaşte. Au fost atunci nişte zile în care l-am omorât şi nu credeam că vreodată va mai păşi în casa

mea. Şi totuşi… am iertat, l-am iertat, i-am găsit scuze, l-am înviat şi a rămas în mine definitiv.

— Ai cunoscut pe toţi oamenii importanţi din viaţa mea. Ştii de ce, fiecare dintre ei m-a pierdut în momentul când a uitat că naivitatea mea aparentă le lasă o anumită libertate pe care nu sunt capabili să o gestioneze. Nu întorc capul, nu am regrete, merg înainte şi sunt considerată dură şi insensibilă… La el am renunţat în momentul în care mi-a spus că poate renunţa la mine. E adevărat, nu-i mare lucru, dar Vorbele acestea au închis definitiv lumea raiului unei relaţii dificile şi periculos de fascinante. L-ai apărat suficient, acum eşti revoltată şi tu de atitudinea lui prin care mi-a făcut rău şi îşi face rău acum, fără măcar să realizeze cine e de vină.

Noroc că te am pe tine! Nu ştiu cum, am avut întotdeauna gusturi diferite în ceea ce priveşte bărbaţii. Acesta să fie motivul pentru care prietenia noastră a

rezistat peste 20 de ani? Cu siguranţă, mai sunt şi altele, permanenta grijă a ta pentru toate proiectele mele mă ajută să le definitivez şi să o iau de la capăt de fiecare dată când zic că nu mai pot. Dacă tu eşti îngerul meu păzitor, atunci sunt printre puţinii pământeni adulţi care fac faţă somnului dulce.

Îmbrăţişări calde, G.

II

12 mai, la amiază

Copilă ascultătoare ce eşti,

Am văzut astăzi nişte invitaţii pentru întâlnirile de 10 şi 20 de ani de la terminarea liceului. Noi l-am terminat de 6 şi ne întâlnim aproape în fiecare zi!

De ce nu sufeream istoria, am aflat mai târziu din

Noaptea de Sânziene a lui Eliade, cert este că plecam constant de la orele acelea şi nimeni nu avea habar ce făceam… *Mergeţi la băieţi?* încerca diriginta să ne descoase, şi noi pufneam în râs la gândul că nici prin cap nu ne trecea să ne pierdem timpul în felul acesta. În clasa a X-a, băieţii erau pentru noi nişte indivizi pe care îi toleram, pe cei mai mari îi admiram oarecum, dar pentru a fugi la şcoală din cauza lor trebuia să fie chiar… şi nu era deloc.

Ciocolată de casă, cartofi prăjiţi, cornuri cu lapte, unt şi caşcaval, dansat fox şi somn – asta făceam şi era tot ce ne doream. După odihna binemeritată, normal că ne era din nou foame şi numai bine venea maică-ta de la serviciu şi mai înfulecam ceva. După un an, i-am făcut lui Cristi la cornuri cu lapte, unt şi caşcaval, de cred că nu şi-a mai dorit niciodată…

Şi, când spun Cristi, mă gândesc imediat la Gina şi la serile petrecute la ea, cu Dire Straits şi fum de ţigară,

cu tot felul de discuţii filosofice (de care nouă nu ne prea păsa), dar care o făceau să se simtă bine şi să fie gazdă bună, mai ales pentru Călin. Şi ei au încercat să ne strice prietenia, toţi trei, dar uite că nu au reuşit şi acum poate că au înţeles de ce. A fost bine la Anieş de fiecare dată, deşi Cristi a refuzat să vină acolo, şi toate amintirile noastre au fost cristalizate parcă de aerul rece al muntelui şi curăţate de pârâul acela din faţa cabanei. Au trecut ceva ani…

Gina a plecat, pe Cristi îl mai văd din când în când, pe Călin îl mai vezi uneori şi vieţile noastre merg înainte: ne bucurăm când li se nasc copiii, conversăm cu nevestele lor şi niciun regret nu avem privind în urmă… nici măcar legat de cei care ne-au devenit soţi şi pe care nu ne-am putut baza decât după ce au semnat hârtia de divorţ. Spune, tu mai înţelegi ceva? De ce acum fac orice le cerem şi înainte ne încântau prin farmecul misterios al absenţei lor? Ce trist e să-ţi dai seama că ai

pierdut pe cineva lângă care îţi imaginai că vei îmbătrâni!

Dacă nu era Petru poate nu divorţam. Când cel mai frumos bărbat din lume m-a întrebat ce caut singură pe munte, n-am ştiut ce să-i răspund. Când am privit din hamac, cerul acela de august parcă mai plin de stele ca oricând şi l-am ascultat cântându-mi din fluier, am ştiut. Când m-a învăţat a doua zi să fac windsurfing, i-am răspuns. Apoi am crescut cu învăţătura lui, convinsă fiind că un absolvent de filosofie împăcat cu un bun creştin care cântă şi recită fascinant şi care face bani din sport are echilibrul necesar pentru a mă face să depăşesc momentele dificile de după divorţ. M-a ţinut pe linia de plutire atât de firesc şi fără alte complicaţii vremelnice, încât sprijinul lui îl resimt şi astăzi. Ai văzut cum mă transform după ce-l întâlnesc? El poate să reproducă până şi sunetul Sălăuţei, din Salva lui dragă!… Aş fi vrut să-şi facă studiile în ţară, dar ai văzut atunci că

alegerile lui sunt întotdeauna juste.

Draga mea prietenă, un om ca el ne face bine: în serile de Crăciun, vocea lui e în casă… până apare la uşă în cojocul acela lung şi alb pe care oraşul nu-l înţelege. Cine crezi că mai recită azi poezii despre credinţă, patrie, natură? Şi de ce? *Uitaţi-vă, lângă o cruce, pe dealul fără nume, acolo este şi pomul meu de Crăciun cu lumini, unde o pasăre cu vise înalte străluce... Auzi, mamă, se colindă, se tot colindă o lume…* Da, asta e vocea lui, iar, pe fundal, muzica lui Tchaikovsky se aude topind distanţele.

Şi ţie linişte în suflet! G.

III

14 mai, dimineaţa

Dragă Prietenă,

De două zile sunt în concediu medical şi mi-l petrec în faţa computerului, poate nu atât de mult pe cât ar trebui… dar un pic de sală trebuie să fac, de copii trebuie să mă ocup, pe la Marius trebuie să ajung şi, ştii şi tu, o vizită la coafor şi la cosmetică e întotdeauna binevenită. Asta e!

O să-ţi scriu astăzi despre mirările mele şi despre feţele prieteniei. Oare are feţe? Uitându-mă în jurul meu, observ că da, e o certitudine care-mi declanşează o stare de spectator: asist zilnic la spectacolul unei prostituţii a fiinţei întru dobândirea de „bunuri şi foloase”. Nu mai caut să înţeleg nimic, apreciez efectele speciale şi calitatea jocului, nu judec, nu interpretez, nu comentez… În ordinea firii mele, nu există o logică care să poată justifica ce văd!

O colegă promovează: acest fapt nu numai că te

deranjează, dar efectiv nu poţi ţine în tine revolta, invidia şi, până la urmă, răutatea, te apuci să telefonezi unora pentru a căuta confirmarea „nedreptăţii”. Te aştepţi să-ţi spună ce vrei să auzi, dacă ezită sau evită, ridici tonul şi ameninţi… Până la urmă accepţi, schimbi tactica şi, după o lună, îţi feliciţi colega, o suni mai des, o vizitezi, o gratulezi şi… apare prietenia.

Ai văzut, Adriana, cu ochii tăi astfel de prietene şi ştii şi tu că devin amuzante situaţiile în care ne imaginăm ce fel de încredere pot să mai aibă una în alta. *Oglindă, oglinjoară, deformează-mă iară, să mă văd cum îmi place, acum, când noaptea tace*… Sau crezi că nu au momente de reflecţie? N-ar fi rentabile? Mă uit la ele cum se bucură când le pot face altora rău, cum îşi canalizează toată energia pentru a atinge nişte scopuri atât de josnice, încât, dacă ar vedea un film despre asta, n-ar fi în stare să se regăsească acolo. Se uită la alţii cum mănâncă, ce, cât, timpul trece şi nu ştiu ce gust are

propria mâncare: nu contează, condimente se găsesc în altă parte!

Ai dreptate să fii permanent atentă la ce spun şi fac: ştii că vorbesc serios întotdeauna, indiferent de ton. Ţie nu ţi-a fost greu să înţelegi că numai aşa putem să avem o prietenie reală, neforţată, dezinteresată şi, uite, după 20 de ani, fiecare poate afirma, fără probleme, în faţa celeilalte: *Tu ai dreptate!*

În serile de sâmbătă, deschidem o sticlă de vin din care de-abia gustăm (pentru că ţie îţi place berea, iar eu al doilea pahar n-am chef să-l beau uitându-mă la tine cum te strâmbi) şi ne facem planuri de călătorie. Stăm aşa, vorbim despre ce ne-ar bucura şi timpul trece domol, aducând liniştea în vieţile noastre. Facem haz de imaginaţia unora, care ne văd trăind din plin clipele de libertate de care avem parte, ne teleportează în mijlocul unor distracţii maxime, ne înconjoară de tot felul de indivizi şi, apoi, ne invidiază şi ne condamnă

atitudinea… Noi suntem însă departe de toate astea şi ne gândim că avem un ritm al nostru în călătorii, necunoscut de alţii, de aceea pornim doar noi două.

De-aici, din fotoliul meu galben, mă priveşti, ştii care sunt adevăratele mele bucurii şi îmi cunoşti foarte bine indispoziţia pentru risipire! Numără comploturile pe care le-am făcut: peste încă 20 de ani, spune-mi rezultatul!

Mai rar cu Antonia în ultimul timp, extrem de rar cu Daciana de când e în Franţa, nefiresc de rar cu Ana-Maria de când şi-a încheiat concediul de maternitate, supărător de rar cu Anca de când stă Lucian în aceeaşi scară cu ea (iertare, Ioana Şi Mihai!), dintotdeauna rar cu Cristina (sora mea din Cluj, mamă de prinţ atotştiutor) trăiesc ocrotită de Ela şi înclin să cred că liniştea casei ei, grija cu care îşi ordonează viaţa şi-şi educă fiica m-au marcat definitiv.

Aseară ne-am despărţit cu gândul la prietenii noştri

din liceu. Ce poate fi mai minunat decât să vezi că unii îşi mai amintesc zilele noastre de naştere, că sunt în stare să se bucure pentru noi, să ceară şi să ofere ajutorul, să zâmbească când ne întâlnim? Ne reproşăm că nu le-am acordat prea multă atenţie, că am avut încredere în cine nu trebuia… şi totuşi există ceva care ne face să ducem cu noi mai departe doar fiinţe pentru care prietenia e mai mult decât un cuvânt plurisilabic.

Sper să ai o zi bună, mult mai uşoară decât cea de ieri! G.

6 din 49

Scrisori pentru Andrei Apostol

„6 din 49 mai cred că există lucruri care nu se pot cumpăra, oricât ai câştiga”.

Afiş electoral)

I

30 aprilie 08, ora 23

Dragă Andrei,

Mi-ar fi plăcut să ne vedem astăzi, deşi liniştită sunt şi aşa, numai cu gândul că exişti. După cum ţi-ai dat seama, m-am deconectat de la net, ca să pot scrie cât de cât ceva, pentru că se zice că nu-i bine să fiu stresată şi apropierea termenului-limită (15 mai!) îmi induce această stare.

În primul rând, lasă-mă să-mi fac mea culpa şi să recunosc că nu eşti tu de vină pentru faptul că nu prea am spor la scris, zadarnic te-am acuzat… e adevărat că m-ai provocat cu *Prison break* şi am pierdut multe nopţi cu ochii nedezlipiţi de ecranul laptopului până am epuizat cele trei serii, dar ştii deja că nu-mi pare rău. De

asemenea, orice conversaţie pe care noi o începeam pe Messenger devenea de o mie de ori mai provocatoare şi constructivă decât aparenta ordonare a gândurilor într-un text mai mult sau mai puţin ficţional. Ar mai fi fotografiile trimise de tine care mi-au făcut poftă să fiu la sfârşit de săptămână în locuri încărcate de mister… Tot ce-mi oferi de nouă ani încoace mă bucură şi mă ajută: mulţumesc! Cu tine n-am simţit niciodată că pierd timpul.

Ştiu că îţi doreşti şi tu să termin cartea asta şi îmi pare bine că ai refuzat să citeşti fragmente, afirmând categoric că o vrei TOATĂ! M-am simţit ciudat, când am văzut ce copertă mi-ai făcut, pornind doar de la rândurile care justificau oarecum titlul: am plâns! Aproape am uitat cât de bine mă cunoşti şi ştii ce-mi doresc. Te văd rar, dar viaţa mea e plină de amintiri cu tine, cu desene, cu muzică, film şi teatru, mare…

Zilele trecute, Patricia m-a întrebat dacă e posibil să

existe o prietenie adevărată între un bărbat şi o femeie, Am afirmat categoric, evident cu gândul la tine, că se poate şi chiar n-a mai fost nevoie să aduc argumente livreşti pentru a susţine ideea. I-am spus că trebuie depăşit un anumit moment şi restul depinde foarte mult de structura individului. Ce structură rezistentă ai putut avea!

Îmi place jocul nostru, când verificăm dacă ştim ce vrea să spună celălalt. E aproape o minune ca, după trei ani de tăcere totală, să mai ştim vorbi **limba noastră.** De multe ori, în situaţii în care mi-am dat seama că ceea ce spun nu înţelege nimeni în totalitate, m-am gândit că eşti singura fiinţă care reuşeşte (nu ştiu cum, nu ştiu de ce) să recepteze exact mesajele pe care le emit. Asta m-a liniştit: nu că se poate, ci că Cineva poate! Receptorule!

Aşadar, rămâne pe sâmbătă să ne întâlnim, până atunci sper să progresez simţitor, să scriu măcar 20 de

pagini, cu atât mai mult cu cât mă retrag la Colibiţa şi pot din mansardă să ascult ploaia care-mi place atât de mult!

Somn uşor, G.

II

1 mai 08, ora 14

Dragul meu prieten,

Cu siguranţă ţi-ai îndeplinit misiunea şi le-ai făcut prietenilor un program care să nu-i dezamăgească… de-abia aştept să-mi povesteşti cât din ce-ai gândit aseară s-a realizat azi.

Ştiu că te-am obişnuit cu scrisorile. Am recitit, nu de mult, una de la tine, în care vorbeai despre sărbători şi despre generozitate şi mi-am amintit de ultimul

Crăciun şi de cel mai frumos cadou pe care puteam să-l primesc: reîntâlnirea cu tine. Nu-mi venea să cred că, în ciuda refuzului meu categoric de a te mai vedea, atunci când am considerat că drumul tău trebuie să fie fără mine, mi-ai oferit din nou şansa unei prietenii reale. Cred că nu întâmplător, în momentele astea destul de dificile din viaţa mea, eşti din nou aproape de mine şi reuşeşti să mă faci să râd, mereu surprinzându-mă cu umorul tău, ştiut fiind că puţine lucruri mă fac să zâmbesc şi extrem de rar mă aude cineva râzând.

Mi se părea firesc să fie Cartea punctul 0 al reîntâlnirii noastre. Cred că ai citit în *Mezalianţe* despre proiectul la care am lucrat împreună în anul 2000 şi ţi-ai adus aminte cu câtă încăpăţânare am căutat un Eminescu inedit, care să surprindă publicul. Pământul văzut ca un gând al poetului orb a prins destul de bine şi, dacă am văzut lacrimi în rândul spectatorilor, eu am fost destul de mulţumită. N-ai fost atunci de acord cu

muzica, în special cu Metallica şi Janis Joplin, dar vroiam un pic de tensiune asociată cu războiul şi naşterea. Oricum, până la urmă, am recunoscut că se putea alege o muzică mai puţin şocantă, dar cine să fi ştiut atunci câte voi învăţa eu despre muzică de la tine? Am tradus ВИДЕЛИ НОЧЪ de la Zdob şi Zdub şi НАС НЕ ДАГОНЯТ de la T.A.T.U. cu mare drag şi cred că aş fi învăţat şi sârbeşte numai pentru Goran Bregovic.

Am fost convinsă că o să-ţi placă *Jurnalul unui geniu*: Dali rămâne preferatul meu pentru felul în care vede lumea şi, lucru rar în lumea artiştilor, pentru fidelitatea faţă de Gala, femeia care n-a fost numai a lui, dar care a devenit Unică. Aşadar, ce altceva puteai găsi sub brad, decât un pic de Dali, semnul bucuriei mele datorată unei reîntoarceri nesperate?

Cred că succesul pe care l-ai avut în campania electorală de acum câţiva ani nu este străin de *Atitudinea Dali*, pentru că numai aşa puteai să aduni în

jurul tău atâţia studenţi care să creadă în tinereţea şi forţa ta creatoare. Văd şi acum afişele acelea surprinzătoare şi de reuşita firească sunt şi eu mândră, deşi chiar n-am mişcat un deget pentru tine atunci. Lebede şi elefanţi suntem cu toţii, depinde doar de unghiul din care privim şi suntem priviţi.

Momentul plecării tale e destul de aproape. Peste două luni vei fi în alt colţ al lumii, cu altă slujbă, cu alte proiecte. Şi totuşi nu sunt îngrozită că voi rămâne iarăşi fără tine. Mi-ai promis că-mi proiectezi o casă, mi-ai trimis mai multe, să aleg. Mi-ai promis că-mi faci coperta cărţii, ai făcut-o atât de valabilă, încât sunt eu acum în situaţia de a ezita să-ţi trimit ce-am scris, speriată de gândul că n-o să fiu la înălţimea aşteptărilor tale… Pleci şi rămâi, pentru că ai deja un loc stabil în existenţa mea.

Să-ţi fie ziua bună, G.

III

10 mai 2008, ora 22,30

Alteţa Ta,

Spune şi tu cum aş putea să încep scrisoare de azi, când ai făcut din sâmbăta asta o sărbătoare a tot ceea ce înseamnă prietenia noastră?

Ai o reţetă cu siguranţă, de mă poţi face atât de relaxată şi veselă cum nu credeam că aş putea fi! Am văzut ingredientele: o dimineaţă senină, un Cluj lăsat în urmă, un drum cu o maşină roşie, un lac, nu oarecare, ci Lacul Roşu, poze, foame, apoi mâncare (evident nesănătoasă, pentru satisfacţie), un film (artistic şi sângeros), o cană cu ceai, somn amânat şi… atât, având în vedere situaţia dată, după cum ai spus şi tu.

Ingredientele sunt cunoscute şi reţeta nu. Orele acelea mi-au amintit de vremea când eram practic

nedespărţiţi: adormeam cu vorbele tale, mă trezeam şi imediat te vedeam, fiecare ştia şi respecta programul celuilalt, intimitatea… Anii în care ai fost plecat n-au şters prea multe, sper că ai găsit nişte răspunsuri legate de felul în care înţeleg eu să trăiesc viaţa şi poate acum eşti de acord că numai aşa aveam şansa de a trăi cât mai mult în sufletul celuilalt, fără a-i reproşa exclusivităţi care, până la urmă, îl îndepărtează definitiv.

M-ai întrebat azi foarte des dacă sunt supărată, ai simţit când eram pe punctul de a plânge din cauza morţii adolescentului aceluia din film şi ai găsit cuvinte potrivite pentru a mă face să zâmbesc. Ştiu că simţi ce se întâmplă cu mine, văd cât de elegant mă protejezi, alegi cuvinte ca seminţele de cafea, cu miros cu tot! M-ai privit de multe ori cu atenţie şi gestul tău mi-a adus aminte de ultima vară la mare, când stăteam întinşi unul lângă altul şi ai observat un fir de păr alb… soarele bătea şi tu ai descoperit atunci albul din negru… Cum aş

putea să cred acum că îţi face plăcere să proiectezi o sală de expoziţii de 20 000 de metri pătraţi (corect scris, ştim de ce!) Cred că te plictiseşte un astfel de proiect, pe tine care vezi şi albul din negru!

Am urmărit două ore filmul şi mintea mea se îndrepta spre trenul cu care ne-am întors atunci, de compartimentul acela în care ocupam locurile de la geam. A fost ultimul din cele opt drumuri spre şi dinspre litoral, un drum greu, deşi nu doream să se mai sfârşească. Apoi maşina roşie ne-a purtat o vreme, până când am hotărât să mergem un timp în direcţii opuse, numai şi numai pentru a verifica dacă nu cumva confundăm obişnuinţa cu prietenia. A meritat?

Nu ştim ce se întâmpla dacă eram eu mai nehotărâtă, nu vom şti şi ne ferim să bănuim! Pentru mine e important că ai reuşit să evoluezi atât de mult personal şi profesional, că ai reuşit să devii ceea ce-mi doream şi eu pentru tine.

Ai înţeles la timp că francheţea mea nu a fost cruzime şi n-am vrut niciodată să trăieşti cu iluzii, cu riscul chiar de a te şti rănit. Te-ai ridicat, ai învăţat să mergi mai departe, să lupţi şi ştii acum ce trebuie să ceri celei ce va sta lângă tine: adevărul!

Ai tot respectul meu, aşa că mă închin! G.

P.S. http://romania.ici.ro/ro/geografie/pagina.php?id=128 menţionează şi o legendă. Da, ai dreptate, mereu au fost „lucruri care nu se pot cumpăra”…

Odată, trăia în Lazărea o fată de o frumuseţe rar întâlnită, care se numea Estera. S-a dus odată la târg, la Gheorgheni. A întâlnit acolo un flăcău voinic care se lua la trântă şi cu ursul. Cum s-au văzut, s-au şi îndrăgostit. Flăcăul a rugat fata să-i fie mireasă. Dar cununia nu s-a putut face, căci flăcăul a fost luat în armată. Fata îl aştepta, tot îl aştepta. Pe-nserate se ducea cu ulciorul la izvor, stătea ore în şir, în nădejdea

că se va întoarce alesul inimii sale. Cânta aşa de trist, încât auzind-o se înduioşau şi munţii.

Era într-o duminică după-amiaza, când trecând pe acolo, a fost văzută de un tâlhar, care repezindu-se la ea, a ridicat-o în şa, zburând ca vântul spre Suhardul Mic, între stâncile cu o mie de feţe, unde locuia. I-a promis fetei şi aur, şi argint, numai să-l îndrăgească, dar fetei nu-i trebuia nimic. Tâlharul îşi pierdu răbdarea şi vroia s-o ia în căsătorie cu sila. Estera a strigat către munţi, implorându-le ajutor. Stâncile cuprinse de strigătele îndurerate au răspuns cu tunete. S-a pornit o ploaie torenţială, măturând tot ce întâlnea în cale.

Acolo au rămas, sub fărâmăturile stâncilor fata şi tâlharul. Şi apoi s-au adunat acolo apele munţilor, formând Lacul Roşu Ucigaşul).

Solstiţii

Scrisori pentru Petru Vrăşmaş

„… în mine eşti, în tine sunt, din când în când.”.

Petru Vrăşmaş

I

2008, aprilie, 12

Petre cel Înţelept, Petre cel Răbdător,

Îmi pare atât de rău că am fost atât de indiferentă în ultimul timp tocmai faţă de tine, mentorul meu! Iartă-mi mai ales faptul că nu ţi-a spus nimic despre cărţile mele, iar tu ai fost generos şi mi-ai oferit tot ce mi-am dorit din librăria aceea din cauza căreia îmi place acum Năsăudul mai mult!

Mi-e dor de cântecele tale, de poezii, de înotul pe ploaie, de mâncarea pe care o pregăteam împreună, de vocea ta şi de albastrul nepermis de închis al privirii tale. Dar am învăţăturile pe care mi le-ai dat, căciula şi fularul ce-mi ţin de cald *ca un prieten* şi, chiar dacă ai

spus cândva că sunt singura persoană care îndrăzneşte să-ţi facă observaţii, am înţeles că cei şase ani nu s-au scurs degeaba şi fiecare întâlnire cu tine îmi aminteşte de vorbele lui Dostoievski, cel din *Fraţii Karamazov*: „Sfinţii părinţi ştiu. Iadul e neputinţa de a iubi, de a simţi”. De fiecare dată, după ce petrec, Petre, (asta, da, aliteraţie!) un timp cu tine, toţi oamenii din jurul meu percep schimbarea şi primesc fluxul de energie pe care-l emit. Mă umpli de viaţă, vorbindu-mi de iubire şi credinţă, aşa cum numai tu ştii. Rai cred că e locul acela în care ai reuşit să mă scoţi din timp şi să mă ţii conectată la ritmul naturii… am văzut apoi, întoarsă în realitate, că au trecut trei (iar aliteraţie!) zile pământene.

Telefonul de astăzi m-a surprins şi onorat. Vorbele mele te-au mobilizat şi tot ce mi-ai spus m-a încurajat enorm: îţi mulţumesc pentru sprijinul promis de tine şi familia ta şi aştept cu nerăbdare să ne vedem. Şi acum, despre creaţie…

Habar nu aveam despre ce voi scrie. Am semnat contractul şi trei luni îmi păreau o veşnicie, de aceea, după cinci pagini scrise cu entuziasm, am luat o pauză nepermis de lungă. Apoi, stând într-o seară şi ascultând ce povesteau nişte prieteni, am avut senzaţia că totul va fi simplu, de vreme ce titlul s-a născut din conversaţia aceea legată de faptul că, după femeile trecute de 35 de ani, nu mai fluieră decât kukta… Eu cred că mai poate fi şi cucul, de singurătate, de tristeţe… Atunci titlul ar fi şi CUC-ta sau singurătatea ta/mea. Iar joc!

Am crezut degeaba şi nu pentru mult timp. Mi-am dat seama că, după o lucrare teoretică despre postmodernism, nu voi putea scrie decât colaje existenţiale, confesiuni ale unor personaje-narator de ambele genuri, poate jurnale şi scrisori, sms-uri şi frânturi de conversaţie cotidiană, oricum despre un univers în care spaţiul dintre idei să poată fi presupus, creat, recreat. Despre o lume cu rupturi şi ritmuri

interioare nemăsurabile, aşa ca viaţa în secolul în care dorinţa şi neputinţa de a trăi *normal* ne fac din ce în ce mai neştiutori.

M-a fascinat întotdeauna denumirea magazinelor cu lucruri ieftine: **38 +,** cu varianta **39 +,** mai nou chiar **40 +**. Am vrut să scriu despre dragoste: cine nu ar vrea să o găsească la un preţ bun? Unde o căutăm şi cine îi stabileşte termenul de garanţie? Cu ce rămânem? Suntem în aceeaşi oală? Fierbem sau suntem fierţi? Care e presiunea? Cucta…

Îmi spuneai cândva să las lucrurile aşa simple, să nu mai desfac firele în o mie… E greu, când scrii, mai ales când viaţa mea e, pentru întâia dată, mai interesantă decât scrisul: mă absoarbe cu totul, mă fascinează şi nu-mi permite deconectarea. Şi totuşi, aici, în linişte, oamenii rămaşi în mine îşi fac auzită vocea, port ecoul ei ca pe-un dar divin şi le răspund mai mult cu inima, aşa, cu nişte bătăi al căror cod e cunoscut de fiecare în

parte. Mă întreb de multe ori, când văd cărţi voluminoase şi ştiinţifice, câte din ideile de acolo sunt într-adevăr originale şi câte preluate, răsucite, reaşezate. Ce satisfacţie poţi să ai, privind numele tău pe o copertă, în interiorul căreia nu eşti TU decât un simplu maestru de ceremonii, un organizator al unei creaţii care îşi respinge falsul creator? Aplicaţiile din *Mezalianţe* mă mulţumesc cât de cât, însă numai prin ficţiune poţi şi te poţi descoperi.

Cam asta mă preocupă acum. Privesc lacul şi cerul şi mă bucur că ai ştiut că sunt aici.

Te îmbrăţişez cu drag, G.

II

2008, mai, 5

Petre dragă,

Greu mă apuc de scris. Aveam, la un moment dat, o forţă de a mă mobiliza, atunci când mă gândeam la ceea ce spuneai tu despre autodisciplină, despre necesitatea de a te supune ideii în care crezi pentru a face ca ideea să creadă în tine. Sper ca într-o zi să reuşesc să am măcar jumătate din ambiţia ta.

M-am uitat la filmul din Austria, când am fost la schi: încântarea de pe faţa ta e evidentă şi eşti în elementul tău acolo sus, pe munte, parcă mai mult decât în Universitate, oricât de multe ar fi cărţile care s-au bucurat de atenţia ochilor tăi. Am înţeles destul de târziu cât de mult apreciezi liniştea nopţilor de vară, deşi trebuia să-mi dau seama că muzica ta se aude şi se înţelege doar când sufletul este pregătit să o primească.

Un soi de invidie pedagogică am simţit întotdeauna în preajma ta. Copiii te priveau ca pe un ideal: toţi vor să le acorzi atenţie, să arate ca tine, să cânte ca tine, să vâslească şi să înoate aşa cum au văzut că faci tu, să

danseze, să se îmbrace… Mă uit în urmă şi o văd pe Ioana complotând şi anunţându-te când este ziua mea, numai şi numai pentru a-mi face o mare surpriză! Ei s-au schimbat şi parcă a trecut o veşnicie de când îi puneai la treabă şi îi implicai în tot felul de activităţi gospodăreşti pentru a le organiza apoi petrecerea cu stroboscop. Numai tu puteai să-i adormi apoi acolo, perfect înşiraţi, ascultând-o pe Tracy Chapman şi toate poveştile ce deveneau interesante în momentul când vocea ta trecea prin diferite registre trăirile personajelor. De mare folos mi-ai fost atunci!

Aştept să te apuci de un nou proiect cultural, poate cu Grigore sau cu Horaţiu, sunt convinsă că va ieşi ceva de calitate, *minunat* cum spui tu. Şi dacă nu te mai declară iar cineva cetăţean de onoare al vreunui oraş, te declar eu Cetăţean de onoare al universului meu! Cu siguranţă eşti ocupat cu antrenamentele, că ai multe programe, dar trebuie să împaci cu sportul şi muzica şi

poezia şi filosofia… Ai reuşit asta întotdeauna!

Dragostea ta pentru carte e molipsitoare. Sper să nu fii foarte dezamăgit citind cartea asta de lipsa tradiţiei şi a contextualizării, să fii îngăduitor cu faptul că storc realitatea de seva care ne face să aşteptăm fiecare dimineaţă ca o binecuvântare, să crezi în continuare în rolul cathartic al scrisului şi al artei în general. Închei, reamintindu-ţi de *Golul* lui Lao Zi din *Cartea despre virtute:*

„Din lut se fac vase, iar folosirea lor depinde de golul din ele.

Se deschid uşi şi ferestre, lumina trecând prin golul lor.

Casele sunt făcute din ziduri, dar folosirea lor depinde de golul dintre ele.

Iată ce înseamnă folosul fiinţei şi utilitatea nefiinţei.”.

Prelungesc finalul… pentru că mi-am amintit şi de apă, de metafora ei: da, poate lua forma oricărui vas în care este pusă şi învinge tocmai datorită acestui fapt. Curgerea apei nu poate fi oprită, omul înţelept câştigă natural, fără să forţeze. Asta spui că e calea inacţiunii arătată de daoism tu, care practici ortodoxismul în singura formă care nu-mi ridică semne de întrebare: firesc, nedisimulat, permanent.

Am înţeles multe de la tine: de la comunism până la valoarea unor suflete ce reuşesc să rămână inocente în esenţa lor, de la plăcerea de a asculta bătrânii la trezitul de dimineaţă şi altele, care-mi par acum fireşti, de parcă nu mi le-ai fi explicat niciodată şi aş fi crescut cu ele, aşa, pur şi simplu…

Să ardă lămpi ca stele, cu lumină-n tinda ta! G.

III

2008, mai, 15

Iubite Cititorule,

De două ori pe an, vizităm librării din România: maşina ta se umple cu volume, inima ta se umple de speranţe, entuziasmul tău mă umple de viaţă!

Am scris şi eu nişte pagini despre oamenii din şi de lângă mine. Am scris greu, dar am încercat să fie scrisul umplut cu viaţă, pentru a nu te face să crezi că am uitat că suntem datori de a da mai departe ceea ce primim. N-am uitat nimic, n-aveam cum, din moment ce am urmat amândoi principiul lui Noica referitor la ceea ce nu ştiu pedagogii şi ştie bunul simţ: să nu dai niciodată povaţă celui ce nu ţi-o cere pentru că nu o primeşte. Acesta trebuie însetat mai întâi, ca să poată înţelege,

aprecia şi învăţa.

Recitind, am simţit inevitabil regret. Despărţirea de carte mă întristează şi numai cruzimea editorului evidenţiată prin stabilirea termenului-limită mă poate rupe de ea. Zice Andrei că aşa trebuie să se întâmple, dar că, de fapt, nu te desparţi niciodată de ceea ce creezi.

De multe ori aud în jurul meu tot felul de declaraţii: *aş face totul pentru tine, îţi dau tot ce vrei, eşti dragostea mea, nu pot trăi fără tine, te iubesc etc*. Cuvintele suportă orice, sunt flexibile, puţin orgolioase şi revoltător de amnezice, îşi permit să dispară şi apar în forţă atunci când te aştepţi mai puţin. Rezistă nervilor. Tac şi ucid. Sărută şi adorm. Curg şi plâng. M-am întrebat de multe ori ce merită persoana pe care o iubeşti, ce înseamnă TOTUL? Am găsit răspunsul meu: o carte şi un copil. Mai mult nu ştiu. Ştii însă tu, cel care crezi în mine.

Între cea mai lungă zi şi cea mai lungă noapte, timpul ne arată că există oameni care mai respiră dor. *La curţile dorului*, să slujim în veci! G.

Singular

Pagini de jurnal

„You don't have a soul.
You are a soul.
You have a body.”.

C.S. Lewis vineri, 9 mai, ora 23. Undeva, într-un uter

Aştept încă să mi se hotărască soarta. În fiecare seară, mama îmi spune că va fi bine până la urmă, că mă simte şi se gândeşte cu mare drag la mine. Mă duce

peste tot, şi azi am fost la sala de sport, îmi place acolo pentru că Florin are grijă de ea şi nu îi dă voie să lucreze decât ceea ce consideră că nu e periculos. El ne întrebă din 5 în 5 minute dacă suntem ok, pe mine asta mă face să am speranţe, mai ales că ne simţim amândoi foarte relaxaţi şi nu ne doare nimic. Cred că asta înseamnă că mai vrea să stau în ea şi n-o să se lase influenţată de cei care încearcă să o convingă să renunţe la mine spre binele ei.

Mama mea e înţeleaptă şi ascultă numai de inima ei. De acolo cunosc nişte oameni pe care deja îi iubesc: ei toţi se bucură că exist şi mă aşteaptă cu nerăbdare. Sper să nu-i dezamăgesc niciodată şi să fiu aşa cum doreşte fiecare dintre ei!

Azi am auzit iar că îi sună într-un anumit fel telefonul, într-un fel care o face pe mama să tresară şi bucuria ei mă cuprinde şi pe mine. Îmi dau seama că vorbeşte cu cineva important, din glasul ei care mângâie

aerul: parcă ar vorbi doar sufletul ei. Mama mea nu plânge când e supărată, numai când e foarte foarte fericită. Câteodată avem un musafir mai diferit: îl cunosc şi eu acum, l-am simţit în preajma mea de trei ori şi aş fi vrut să-i pot vorbi, un singur cuvânt măcar să-i spun. Am auzit că discutau despre ei şi despre mine şi am atenţionat-o pe mama să fie mai prudentă: de fapt, am găsit o cale de a-i semnaliza pericolul, provocându-i o durere ascuţită în burtă. Ea ştie acum că se poate baza pe mine, că o să o apăr cât pot eu, respiră adânc şi încheie cât mai repede conversaţia cu domnul acela pe care eu îl deranjez, pentru că am transformat-o pe mama într-o femeie care nu se mai gândeşte numai la el, ci şi la mine. Nu pentru că e mama îi dau dreptate, dar cum ar putea să mă ignore dacă eu sunt tot timpul cu ea, iar el când o sună face în aşa fel încât îi provoacă dureri de burtă? Pentru că numai când vorbeşte cu el le simte…

Ştiu că se gândeşte tot timpul la el şi la drumurile

lui, se pare că sunt nesfârşite şi foarte grele. Îmi spune că e obosit şi stresat pentru că trebuie să facă bani mulţi, că asta e meseria lui. Eu nu ştiu ce sunt banii, dar bănuiesc că sunt mai importanţi decât oamenii, din moment ce pot face pe cineva să fie veşnic plecat, să nu aibă linişte şi să vorbească atât de mult despre ei. Cred că mama nu ştie încă nimic despre viaţă, pentru că nu o aud pomenind, nici tare, nici în gând nimic despre acest subiect. Poate că o fi vreo boală şi atunci mă bucur, pentru că, dacă ea nu o are, nu o să o am nici eu.

Am auzit că există multe boli afară şi nu le bagă nimeni în seamă decât atunci când ajung să sufere din cauza lor cei apropiaţi. Eu cunosc puţine lucruri, dar cred că nenorocire înseamnă să te îmbolnăveşti tu sau oamenii pe care îi iubeşti. Sper să nu se abată nici asupra mea, nici a mamei şi nici a musafirului care o face pe mama foarte bucuroasă şi foarte tristă. Vreau să fim cu toţii sănătoşi, să treacă timpul şi să fiu în stare să

le spun celor care trăiesc viaţa în aşa fel încât să dea bine în faţa altora că trebuie să aibă grijă de cel mai important lucru pe care Dumnezeu l-a dăruit. Să nu se plângă, să nu fie nemulţumiţi, să nu spună cuvinte pe care să le regrete, să nu renunţe la oamenii care ţin cu adevărat la ei, să aibă încredere unul în celălalt şi mai ales în puterile lor.

De 13 săptămâni caut un răspuns la întrebarea: de ce am apărut? Mama zice că nu a fost o întâmplare, că şi-a dorit foarte mult şi priveşte apariţia mea ca pe-o minune. Zice că, de când a aflat, a fost hotărâtă să mă păstreze şi pentru că nu se baza pe faptul că n-o să cedeze anumitor presiuni, şi-a împărtăşit bucuria oamenilor din jur, tuturor celor care au format apoi o plasă ce a ajutat-o să-şi menţină hotărârea şi să nu mai dea înapoi. Zice că au fost câţiva care au fost dezamăgiţi că nu a acceptat să fiu eu şi al lor, dar mama ştie că cei care ţin cu adevărat le ea pot trece peste asta. Gândul ei

mi-a şoptit că eu sunt al cui trebuia să fiu şi nu are nicio îndoială că s-ar fi putut altfel. Mama mea ne iubeşte pe amândoi şi nu a vrut să aleagă între noi, de aceea a lăsat decizia asta pe seama celui care trebuie să găsească nişte răspunsuri legate de ceea ce simte şi face. Cred că le va găsi şi va înţelege că noi nu suntem vinovaţi pentru că nu le are încă…

Aş vrea să nu se mai necăjească niciunul atât din cauza mea! I-am urmărit împreună şi am fost foarte mândru de ei: aproape nu aveau nevoie de cuvinte şi reuşeau să fie liberi în clipele acelea când nu mai conta decât iubirea lor. Eram acolo şi cred că m-au simţit, ştiu că nu i-am deranjat pentru că eu eram ei amândoi şi aşa voi fi mereu, dacă voi avea şansa de a intra în lumea aceea căreia mama trebuie să-i facă şi acum faţă, acceptând toate riscurile.

Când voi fi mare şi o să mă îndrăgostesc de cineva, o să-i spun numai lucruri pe care le simt cu adevărat şi

n-o să-i cer mai mult decât îi pot eu oferi. Mama mea va avea grijă de mine şi ştie că este norocoasă că are în jurul ei oameni care o iubesc necondiţionat şi care îi înţeleg deciziile, oricând gata să-i ofere ajutor. Îmi vine să o sărut acum, când o simt stând la computer şi scriind cu gândul la mine şi la cel din cauza căruia am apărut eu.

— Ei, şi dacă i-ai putea vorbi, ce i-ai spune?
— Tată.

Cuprins

Ceasul verde…

Chiar aşa…

Deja…

6 din 49…

Solstiţii…

Singular…